

EVREI Capitolele 5 și 6

...Apoi vom intra în capitolul 7, în preoția Melhisedec, iar de la Melhisedec vom merge la acele zile mărețe ale legământului și separării, apoi vom merge la capitolul 11, care este capitolul credinței, capitolul 12: „...să dăm deoparte orice piedică...”, și în fine, capitolul 13, acea casă veșnică zidită de Dumnezeu, nu de mâini omenești. Ce minunat!

Mă bucur s-o văd pe sora noastră acolo în spate. Este și soțul ei. Am crezut că știu orice crăpătură și colț din Indiana, pentru că am patrulet timp de câțiva ani peste tot, dar ieri era să mă pierd sus pe vârful Knobg, pe un drum nou.

Doamna avea cancer la plămâni, dar Domnul a vindecat-o pe deplin. Cred că fratele Roberson este aici, fiindcă am văzut-o pe soția lui. Și doamna Wood este aici. Noi eram toți într-o camionetă veche și ne-am dus pe vârful dealului, iar Domnul a vindecat acel cancer pe deplin. Stăteam acolo și priveam cu ochii noștri cum o părăsea pe femeie. Ea a chemat-o pe soția fratelui Wood și i-a spus că până atunci scuiase ceva negru. Dar iată că astăzi ea este aici împreună cu soțul ei iubit, pentru a petrece un timp minunat în Domnul. Nu este minunat?

De obicei, aici am foarte rar vedenii când sunt cu oameni în jur. Aceasta este casa mea, vreau să spun biserica.

Câți l-ați văzut pe omul din scaunul cu roțile? Cei de la clinica Mayo renunțaseră la el pentru că era orb, olog, fără echilibru și cu nervii duși. Dar un prieten catolic, l-a trimis aici; și înainte să intru în serviciu, Domnul mi-a dat o vedenie cu privire la el. Voi știți cu toții aceasta. El a fost ridicat prin „Așa vorbește Domnul”, apoi s-a ridicat din scaun, a ieșit afară împingându-și căruciorul și putea vedea ca mine sau ca voi.

Ieri când am ajuns la femeia aceea, ea avusese un vis în care m-a văzut pronunțând pe la ora 2.00: „Așa vorbește Domnul: este vindecată!” Când s-a trezit era chiar ora 2.00, iar Duhul Domnului a venit jos, a dat tălmăcirea și ea a fost vindecat pe loc chiar în momentul acela. Ce minunat! Nu-i știi numele. Cum te numești, soră? Walton, sora Walton. Vrei să te ridici în picioare? Cum te simți? Amin, aceasta este foarte bine. El este atât de bun pentru că ne-a binecuvântat în felul acesta.

Să ne purtați în rugăciune săptămâna aceasta cât suntem plecați. Fratele Neville va relua predica de unde am lăsat-o miercuri seara. Să nu pierdeți legătura în această carte a Evreilor.

În dimineața aceasta, aș vrea să ne rugăm puțin înainte de a începe să citim Cuvântul. Oricine poate deschide Cartea și să citească din ea, dar numai Dumnezeu poate da înțelegere asupra ei. Să ne plecăm deci capetele pentru un moment de rugăciune.

Tată, venim smeriți să ne predăm Ție, în Numele preaiubitului Tău Fiu Isus, ca să vorbești prin noi. Taie împrejur buzele care vor vorbi și urechile care vor asculta, astfel încât Cuvântul să poată fi vorbit de Dumnezeu și auzit de Duhul în oameni. Fie ca El să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să ni-L împărtășească după cum avem nevoie, pentru că Te rugăm aceasta în Numele și spre slava lui Isus. Amin.

Noi nu propovăduim, ci doar studiem această Carte a Evreilor. Vă place? O, noi avem un timp minunat! Dacă studiem îndeaproape Carte după Carte, vedem cum se leagă toată Biblia împreună. Nu există nici un Cuvânt în afara locului Său, deoarece este pus de Duhul Sfânt.

Oamenii spun că Biblia se contrazice, dar de douăzeci și cinci de ani îi tot chem să vină să-mi arate cineva aceasta, dar încă nu s-a prezentat nici unul s-o facă.

Biblia nu se contrazice! Este vorba doar de neînțelegerea oamenilor.

Cartea Evreilor a fost scrisă de sfântul Pavel pentru evrei. El a scris mai multe epistole: una efesenilor, una romanilor, una galatenilor și una evreilor.

Pavel a fost un învățător al Biblie. El a învățat aceasta sub supravegherea unui mare învățat al timpului său, Gamaliel. El cunoștea bine Vechiul Testament și a devenit un prigonitor al căii lui Hristos. Aceasta s-a întâmplat pentru că a fost învățat de oameni în Vechiul Testament. Sper că nu spun ceva rău, dar dacă un om învață învățătura unei școli, primește o învățătură omenească. El nu este inspirat, deoarece își însușește doctrina acelei școli. Noi avem și astăzi asemenea școli: prezbiteriană, luterană, penticostală, etc. Toate aceste școli au propria teologie în care cos Scriptura.

La fel era și în zilele lui Pavel. Și pentru că era un om educat, cunoștea Scripturile după literă... Dar vedeți, indiferent cât de bine cunoști Scriptura, dacă nu este deslușită de Duhul, litera omoară. Duhul dă Viață. Vedeți, litera trebuie făcută vie prin Duhul. Dacă Duhul nu face Cuvântul viu și real pentru voi, litera este numai ceva intelectual.

Acesta este motivul pentru care avem atâtea confesiuni creștine astăzi: din pricina concepției intelectuale despre Hristos. Apoi au spus: „Trebuie să simțim ceva!” Și astfel, au spus că trebuie să facă ceva ca semn că-L au: metodiștii au spus că trebuie să strige; penticostalii spuneau că trebuie să vorbească în limbi; unii dintre ei trebuiau să tremure: voi știți cum umblă ei în sus și-n jos, bărbații pe-o parte și femeile pe partea cealaltă. Dar acestea sunt doar fantasme; nici una nu este adevărată.

Dumnezeu locuiește în cuvântul Său: *„...crediința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”* (Romani

10.17). „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință...” (Efeseni 2.8). Faptul că tremuri, vorbești în limbi sau orice altceva, nu are nici o legătură cu aceasta, fiindcă Isus a spus: „...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are Viață veșnică...” (Ioan 5.25). Deci „cine aude Cuvântul Meu și crede (i-a fost deslușit), are viața veșnică.” Acel lucru mic pe care-l faci tu nu are nici o importanță.

Desigur, eu nu sunt împotriva vorbirii în limbi, a strigatului sau a tremuratului. Toate sunt în ordine, dar sunt doar atribute. Eu aș putea să vă dau un măr, dar aceasta nu înseamnă că ai copacul. Fructul este doar un atribut al lui, un rod.

Mințitul, fumatul, băutul, furatul, curvia, etc. nu sunt păcate, ci doar atribute ale necredinței. Voi faceți acele lucruri pentru că nu credeți, căci dacă credeți nu le mai faceți, ci aveți roadele Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea, bunătatea, blândețea, mila, răbdarea, etc.

Adevărul este că oamenii au acele lucruri mici, acele mici senzații, din cauză că au părăsit cărarea bătătorită a Cuvântului. Noi avem nevoie de Cuvânt pentru că: „credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.”

Deci Dumnezeu l-a ales pe Pavel, deși oamenii l-au ales pe Matia. El a ieșit la sorț, dar nu a făcut niciodată nimic. Aceasta arată ce putere are biserica să facă o alegere: să-și aleagă diaconii și să trimită predicatori în diferite locuri. De multe ori este ceva firesc.

Lăsați omul să meargă unde îl călăuzește Dumnezeu. Aceasta îmi place. Dacă oamenii au o consfătuire și spun: „Fratele acesta a ridicat o biserică drăguță”, apoi fac un mic favor acelei biserici, ei nu realizează că se sinucid.

Eu cred în autoritatea supremă a bisericii locale. Da, fiecare biserică să fie autonomă și să-și aleagă păstorii, diaconii sau ce vor. Astfel, păstorul de acolo nu are nici un episcop peste el. Ei nu trebuie să întrebe pe nimeni dacă să facă asta sau cealaltă, pentru că este o legătură personală cu Duhul Sfânt. Arătați-mi cu Biblia cine este mai mare decât bătrânul dintr-o biserică locală. Da, domnilor, biserica locală este suverană.

Desigur, frățietatea este minunată. Toate bisericile ar trebui să fie într-o frățietate ca aceasta. Dar biserica locală este suverană.

Pavel era un învățător bine educat și mergea la Damasc să-i aresteze pe cei care urmau acea cale nouă... El era sincer, dar Dumnezeu nu te judecă după sinceritate. Eu n-am văzut oameni mai sinceri decât păgânii. Mulți dintre ei își omoară copiii ca jertfă pentru idolii lor. Sinceritatea nu te salvează: *„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”* (Proverbe 16.25).

Pavel era sincer când a fost martor la uciderea lui Ștefan cu pietre, dar mai târziu a spus cu căință: *„...nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.”* (1 Corinteni 15.9).

Și pe drum, el a avut o experiență: Duhul Sfânt a venit într-un mare Stâlp de Foc și l-a orbit. Noi am vorbit despre aceasta și am văzut că Stâlpul de Foc era Hristos. Dumnezeu S-a făcut trup și a locuit în Domnul Isus: *„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine..”* (2 Corinteni 5.19).

Aici în Evrei am citit că El a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, neavând forma unui înger, ci a unui Om. Îngerii nu au căzut, deci nu aveau

nevoie de răscumpărare. El trebuia să fie rudenie cu noi. Noi am citit despre aceasta în cartea lui Rut. Dumnezeu este Duh, dar El S-a înrudit cu noi prin faptul că a devenit ca unul dintre noi, ca să ne răscumpere și să ne dea Viața veșnică.

Noi am văzut că Israelul a fost condus de Stâlpul de Foc, iar când a fost făcut trup, El a afirmat că era Stâlpul de Foc. Astfel, ei l-au zis: „Doar n-ai fi Tu mai mare decât părintele nostru Avraam?” Dar El le-a răspuns: „...înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8.53,58). Cine era „Eu sunt”? Stâlpul de Foc din rugul aprins, o continuă aducere aminte de-a lungul fiecărei generații. Nu doar pentru acea generație, ci și pentru aceasta: același Stâlp de Foc.

Noi suntem recunoscători în dimineața aceasta pentru că avem chiar și o fotografie cu El, și că nu S-a schimbat. El este Cel nemuritor, veșnic și binecuvântat; și face și astăzi același lucru ca atunci. Cât de fericiți suntem pentru aceasta!

El a fost Îngerul Legământului, Hristos, iar Moise a socotit mai de preț să sufere împreună cu poporul lui Hristos, decât să aibă comorile Egiptului. Da, el a preferat să-L urmeze pe Hristos, care era în forma Stâlpului de Foc.

Când era pe pământ, Hristos a spus: „Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.” (Ioan 13.3), iar după moartea, și învierea Lui, Pavel L-a văzut din nou ca un Stâlp de Foc, ca o Lumină care l-a orbit.

Petru L-a văzut intrând în închisoare tot ca o Lumină, iar ușile s-au deschis înaintea lui în timp ce era condus afară. Mai mult, noi am aflat că El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.

Astăzi, El este cu noi și face aceleași lucruri pe care le-a făcut atunci; ba chiar S-a făcut vizibil și S-a arătat și lumii științifice.

O, în acest ceas întunecos și în haosul care este pe pământ, ar trebui să fim cel mai fericit popor din lume, deoarece Dumnezeu cel adevărat ne-a arătat că este cu noi, prin Cuvântul și dovada vizibilă pe care ne-a dat-o, lucrând și acționând exact cum a făcut întotdeauna. Ce popor privilegiat suntem să avem toate acestea!

În capitolul 2 din Evrei ni se spune „să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele...”, căci „...cum vom scăpa, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.1+10).

Acum aș vrea să-ți spun ceva, biserică. **Indiferent cât de bine arată sau cât de real pare, totul trebuie testat cu Biblia. Stați întotdeauna pe Cuvânt și nu îl lăsați pentru nici un fel de experiențe!**

Înainte ca Pavel să accepte experiența pe care a avut-o, s-a dus în Arabia și a verificat-o cu Cuvântul, iar când s-a întors, a fost sigur pe ce stă. Nu mai putea fi mișcat de nimic pentru că stătea neclintit pe Cuvânt. Și aici, el încearcă să le arate evreilor lucrurile mari despre care se vorbește în Vechiul Testament și care s-au manifestat în Isus Hristos. Ce glorios!

Miercurea trecută, fratele Neville a atins unele lucruri din capitolul 5, iar duminică am luat capitolul 4 și am vorbit despre ținerea Sabatului. Sunteți siguri că în dimineața aceasta știți ce este

Sabatul? Dacă da, spuneți „Amin”. (Adunarea spune: „Amin!”).

Sabatul este odihna în care intrăm, nu printr-o zi sau prin Lege, ci intrând în Hristos. El este Sabatul, odihna noastră!

Noi am mers prin tot Vechiul Testament și am arătat că va veni vremea când Cuvântul va fi adus „...învățătură peste învățătură...poruncă peste poruncă...” iar noi am intrat în odihna Lui în ziua cincizecimii: „...lăsați pe cel ostenit să se odihnească.”

Apoi am văzut că El vorbește și în David de o zi.

Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Lui în ziua a șaptea și a dat-o și poporului Israel în pustie. Dar apoi vorbește de o altă zi. Care a fost aceasta? „**Astăzi**, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 4.7). „**Astăzi” este ziua când El intră în inima voastră și vă dă o pace veșnică, un Sabat veșnic.**

Tu nu mergi la biserică duminica, să devii religios atunci. Când ești născut din Duhul lui Dumnezeu, intri în odihnă pentru veci, nu mai trebuie să ții Sabatul. Atunci ești în continuu în Sabat; pentru veșnicie. „*Lucrările tale s-au sfârșit*”, spune Biblia „*și ai intrat în pacea binecuvântată.*”

Primele cinci capitole din Evrei, Îl poziționează pe Isus ca Mare Preot.

„*După ce a vorbit în vechime părinților noștri, în multe feluri și în multe chipuri, Dumnezeu,*

la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...” (Evrei 1.1-2).

Apoi, spre sfârșitul capitolului 5 îl găsim prezentat ca Melhisedec, care nu avea început al zilelor, nici sfârșit al vieții, și era Preot de-a pururi. Cine era acest mare Bărbat? Vom ajunge acolo în următoarele două capitole. Vom studia viața acestui mare Om, care S-a întâlnit cu Avraam pe când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, și care nu avea nici tată, nici mamă, nici început al vieții și nici sfârșit al zilelor.

Această Persoană este încă vie, pentru că nu are sfârșit al vieții. Cu Hristos s-a întâlnit Avraam! Mai târziu, vom intra într-un studiu mai adânc.

Vom începe cu capitolul 5 doar ca să avem o mică bază înainte de a intra în capitolul 6, fiindcă este ceva remarcabil.

Fiți atenți! Vom începe de la **versetul 6**:

„Și cum zice iarăși într-alt loc: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.”

El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui,

măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.” (v. 6-8).

Ascultați acum versetele 9 și 10:

„Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice,

căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec.”

Îl lăsăm așa pentru că ne vom ocupa de Melhisedec în câteva zile.

Acum vom începe studiul nostru obișnuit și vom citi de la versetul 11:

„Asupra celor de mai sus avem multe de zis, și lucruri grele de tâlcuit; fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere.

În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.

Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc.

Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuire, să deosebească binele de

rău.” (v. 11-14).

Dacă îi vei da unui bebeluș carne tare, îl vei omorî.
Acesta-i motivul pentru care mulți oameni spun: „O, eu nu cred aceasta!” și pleacă. Ei sunt încă copii și nu înțeleg. Nu pot digera Adevărul și îi omoară.
Astăzi, biserica ar trebui să știe foarte multe lucruri mari, dar nu îi poți învăța pentru că se poticnesc și nu știu ce să facă cu ele.

Pavel le vorbește aici evreilor, care erau învățați și cunoșteau multe lucruri, dar în ce privește taina adâncă, biserica era oarbă.
Acesta este motivul pentru care spune: „...**voi care de mult trebuia să fiți învățători, ... aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.**”

O, știi că mulți s-au ridicat să plece zicând: „Eu n-am trebuință să mai vin la biserică! Lăudat să fie Domnul că a venit Duhul Sfânt; El este Învățătorul.” Dacă gândiți în felul acesta, sunteți greșiți! De ce a mai rânduit Duhul Sfânt învățători în biserică, dacă El este Învățătorul? Vedeți? Acolo sunt apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori. Duhul Sfânt a așezat în biserică învățători, astfel încât să poată învăța biserica prin acei învățători. Dacă un lucru nu este conform Cuvântului, Dumnezeu nu-l confirmă; deci nu este corect. Totul trebuie comparat cu întreaga Biblie pentru că acolo este manifestat tot Adevărul.

Deci fiți atenți: „**Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele de rău.**” (v. 14).

Acum vom începe
lecția noastră, iar pentru aceasta vom citi **versetul 1 din capitolul 5:**

„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos...”

Ce spune aici? Toate aceste cinci capitole au fost așezate pe Hristos, arătând cine este El, dar acum vom lăsa aceste adevăruri începătoare ale învățaturii lui Hristos.

Cine am găsit că era El? Marele Iahveh Dumnezeu manifestat în trup; am găsit că El nu era un proroc, ci plinătatea trupească a dumnezeirii. Trupul, Isus, era cortul în care a locuit Duhul. Dumnezeu a locuit într-un Om născut din fecioară; da, Iahveh, Duhul, locuia în El.

Câți vă amintiți de învățătura despre dumnezeire? Cum ne-am dus în urmă și l-am găsit pe Dumnezeu, marele curcubeu cu toate acele Duhuri diferite... Apoi am văzut cum a ieșit de la Dumnezeu, Logosul, acea teofanie care a fost făcută trup uman, Hristos. Și am aflat că prin harul Lui avem Viața veșnică. Aici, cuvântul „veșnic” înseamnă „pentru totdeauna, fără sfârșit.” Tot ce are un început, are și sfârșit. Înseamnă că dacă Dumnezeu nu a avut un început, nu poate avea nici sfârșit.

De aceea, Marele Preot Melhisedec nu avea nici început, nici sfârșit. Noi am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu încă înainte de facerea lumii. Prin faptul că acea teofanie S-a făcut trup, a locuit printre noi și apoi a murit pentru păcatele noastre, noi primim Duhul Lui și nu avem sfârșit, ci vom trăi pentru totdeauna, dar nu ca îngeri, ci ca bărbați și femei. O, dacă aș putea vorbi astfel încât să fiu înțeleș de voi!

Tu nu vei fi înger. Dumnezeu i-a făcut pe îngeri și l-a făcut pe om, iar ceea ce este din Dumnezeu este veșnic ca El. Înseamnă că omul este la fel de veșnic ca și Creatorul lui, deoarece a fost făcut din veșnicie.

Dar păcatul are sfârșit, și la fel suferința. De aceea nu poate exista un iad veșnic. Desigur, există un iad cu foc și pucioasă, noi știm aceasta, dar nu există un iad veșnic, deoarece există un singur fel de Viață veșnică și aceasta este a lui Dumnezeu. Dacă ar trebui să suferi veșnic, ar trebui să primești viață veșnică, ceea ce este imposibil. Iadul are un sfârșit: poate după un milion de ani, dar are sfârșit.

Biblia nu spune nicăieri că ei vor suferi veșnic. Și Iona a crezut că este de o veșnicie în pântecul balenei. „De-a pururi” are o distanță sau o limită de timp, dar „veșnic” este continuu, nu are nici început, nici sfârșit. Este ca un cerc, un ciclu, și cum timpul nostru se mișcă, noi ne învârtim doar în jurul mării mișcări a lui Dumnezeu, a scopului lui Dumnezeu.

Scopul lui Dumnezeu a fost să facă un om după chipul Său, ca să aibă părtășie cu el. Și l-a făcut o ființă tangibilă (materială). Păcatul ne-a adus în stricăciune, dar aceasta nu oprește niciodată Planul lui Dumnezeu.

Prietene păcătos, dacă nu ești născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, într-o zi vei avea un sfârșit, iar sfârșitul tău va fi în haos, în rușine, în suferință și în mizerie. Dar cei care ați crezut în Domnul Isus și l-ați acceptat ca Mântuitor personal, sunteți la fel de veșnici ca Dumnezeu.

Tu nu ai sfârșit: *„...are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* (Ioan 5.24). Pentru aceasta a venit El: să ne facă asemenea Lui.

Isus nu a venit din milă, așa cum învață mulți. El n-a zis niciodată: „Dacă voi suferi și voi avea o privire miloasă, oamenii vor veni cu siguranță la Mine.” O asemenea învățătură este greșită. În Scriptură nu există nici un text care să spună așa ceva, fiindcă orice persoană care va fi

salvată vreodată, a fost cunoscută de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Așa spune Biblia. Este adevărat că El vrea ca nici unul să nu piară, ci toți să se pocăiască, dar uitați-vă ce scrie Pavel în Romani 9. Dumnezeu i-a cunoscut pe Esau și pe Iacov încă înainte de a se naște. Ba mai mult, El spune: „*Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.*” (v.13). El a spus acesta înainte ca vreunul din cei doi băieți să fi avut șansa să-și exprime recunoștința față de El. De ce? Pentru că este infinit, și fiind infinit, cunoaște totul.

Dumnezeu a cunoscut orice albină, orice muscă și tot ce avea să fie vreodată pe pământ. El este infinit, etern, nemuritor, omniprezent, omnipotent, atotștiutor și atotputernic. Nu există nimic fără știrea Lui. Acesta este motivul pentru care El poate spune care este sfârșitul. De fapt, Dumnezeu cunoaște sfârșitul înaintea începutului.

Ceea ce este profetic este cunoscut doar de El. El este Președintele baroului; El este Judecătorul și El îi spune legiuitorului câte ceva din învățătura Sa. Aceasta este prorocia: ea poate spune lucrurile dinainte, deoarece El știe ce va fi. Acesta este Dumnezeul căruia îi slujim noi; nu un dumnezeu istoric; El nu este ca Buda, Mahomed, sau alții, ci este un Dumnezeu omniprezent, ceea ce înseamnă că în dimineața aceasta este aici; El este marele IahVeH, Eu sunt; El este Cel care a luat forma unui trup pământesc și a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Acesta te-a răscumpărat pe tine și nu mai există nici un altul ca El, nicăieri, în nici un alt timp.

Dumnezeu nu a avut acolo sus trei oameni, iar pe unul dintre ei, pe Fiul Său, L-a trimis jos, ci a venit El însuși în forma unui trup omenesc și S-a făcut cunoscut ca Fiul. Un fiu are un început, și Fiul a avut un început.

Voi, catolicii, aveți o carte intitulată „Faptele credinței noastre”, în care se vorbește despre „Fiul veșnic al lui Dumnezeu”. Cum poate fi veșnic? Aceasta nu scrie în Biblie, ci în cartea voastră. Această învățătură nu este corectă, pentru că orice fiu are un început, dar veșnicia nu are început, ceea ce înseamnă că **nu poate exista un Fiu veșnic**. Cuvântul

S-a făcut trup și a locuit printre noi. Fiul a avut un început, ceea ce înseamnă că numai Dumnezeu este veșnic; și El a venit să ne răscumpere și a făcut-o.

Pavel a vorbit despre toate acestea, și cred că ați înțeles cu toții din lecțiile trecute. Dacă va fi cu voia Domnului, vom mai trece cândva peste aceasta.

Acum să mergem mai departe:

„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite...”

Aceasta îi poticnește pe unii. Să facem ce? **„...să mergem spre cele desăvârșite...”**

Să luăm puțin cuvântul „desăvârșit”. Știți că este un singur fel în care puteți sta în prezența lui Dumnezeu? Acesta este desăvârșirea, deoarece Dumnezeu nu poate tolera lucrurile nesfinte.

Și voi, cei care țineți legea, cum puteți ajunge desăvârșiți când nu aveți cu ce? Ați fost născuți în păcat. Chiar conceperea voastră a fost în păcat: *„...sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.”* (Psalmul 51.5). Noi am venit în lume prin minciună. Cum veți sta? Unde vei sta, păcătosule care spui: „Dacă nu voi mai fuma, voi merge în cer.” Unde ești tu, căldicelule, așa zis creștin, care umbli pe aici cu o față lungă și zici: „Ei bine, eu aparțin la biserică!” Dacă nu sunteți născuți din Duhul lui Dumnezeu, sunteți pierduți. Acesta-i adevărul.

Cum veți merge în cer? Tu spui: „Eu nu am mințit niciodată!” Nu contează cât ești de bun; ești păcătos, și nici un preot,

episcop, cardinal sau papă, nu te poate salva fiindcă și el este în aceeași barcă cu tine. Vom ajunge imediat la aceasta. Este exact la fel... Papa de la Roma a fost născut în nelegiuire, zămislit în păcat și a venit în lume prin minciună; s-a născut prin dorința sexuală dintre un bărbat și o femeie.

De unde veți scoate neprihănirea? Mama și tatăl lui au fost născuți la fel. Toți s-au născut la fel, și bunicii lui. De la început a fost păcat.

Atunci cine poate spune că acesta sau acela este sfânt? Unul singur este sfânt, și Acela este Isus Hristos Fiul Dumnezeuului celui viu, care a fost făcut desăvârșit.

Dorința noastră este să fim și noi desăvârșiți. Cum o faceți? Vă străduiți voi înșivă? Nu poți ajunge în ceruri pe considerentul că „am fost născut în urmă cu cinci minute și voi pleca din lume chiar acum!” Dacă mă bazez pe aceasta sunt pierdut.

Chiar dacă n-am avut nici un gând rău în viața mea, nu am spus nici un cuvânt murdar și nu am privit la nimic rău, sunt tot atât de negru și de murdar ca pereții iadului. Sunt un păcătos.

Chiar dacă stau închis într-o cămăruță ca una din surorile carmelite și nu văd lumea niciodată, ci mă rog tot timpul, fac numai fapte bune și împart milioane de dolari la cei săraci, sunt totuși un păcătos și voi merge în iad. Da, domnilor.

Pot să fiu membru la biserica luterană, baptistă, pentecostală sau prezbiteriană, să trăiesc credincios față de acea biserică până la o sută de ani, astfel încât nimeni să nu poată arăta nimic cu degetul la mine, fiindcă voi merge în iad la fel de sigur cum stau aici. De ce? Pentru

că sunt păcătos. Aceasta-i adevărul. Nu am nimic; nu este plătit nici un preț pentru mine. Dumnezeu cerea moartea, iar dacă mi-aș da propria viață cum m-aș mai putea pocăi? Mai întâi trebuie plătită datoria. Și Dumnezeu a fost singurul care putea să-Și dea propria Viață și s-o ia înapoi. Astfel, El a devenit păcat, Și-a dat Viața, a plătit datoria și Și-a luat Viața înapoi. Aici sunteți!

Haideți să deschidem Biblia la Matei 5, să vedem ce spune Domnul Isus. Deci Matei 5, unde Isus vorbește despre fericiri:

„Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?”

„Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?”

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (v. 46-48).

Ei spun: „Biblia zice că nimeni nu este desăvârșit! Nimeni nu poate fi desăvârșit!”

Așa este, tu nu poți ajunge desăvârșit prin tine însuși. Dacă te încrezi în ceea ce ai făcut tu, ești pierdut, așa că „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

Acum voi spune ceva Tabernacolului Branham.

Știu că avem vindecări, ceea ce este minunat. Avem vedenii, ceea ce este bine. Aveți vise duhovnicești. Încercăm să-i ajutăm pe săraci și facem tot ce putem. Toate acestea sunt foarte bune, dar nu despre asta este vorba.

„O, noi avem învățătura lui Hristos! Noi credem că El era Fiul lui Dumnezeu născut din fecioară, și credem toate celelalte lucruri.” Este minunat, dar haideți să lăsăm toate acestea și să trecem la desăvârșire. Oh, cât aș vrea să am glasul unui arhanghel și să vă duc în locul unde puteți vedea!

„...să lăsăm adevărurile începătoare...”

Pavel explică aici toată învățătura pe care o cunoaștem: totul despre divinitatea lui Hristos, cum El era Dumnezeu însuși făcut trup, și toate celelalte lucruri, dar haideți să citim puțin mai departe:

„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu,

învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.

Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Domnul.”(v.1-3).

Aici vedem scris cuvântul „judecata veșnică”. Când judecata va fi pronunțată de Dumnezeu este veșnică. Atunci nu mai există nici o șansă de împăcare. Cred că puteți înțelege că Dumnezeu a trebuit să dea

propriul Său remediu pentru împăcare, ca să spun așa. Astfel, după ce l-a osândit pe om pentru păcat, singura cale de împăcare a fost să ia El însuși locul omului. Era singura cale pentru împăcare: să ia El însuși locul omului și să devină un păcătos; IaHVeH Dumnezeu a devenit un păcătos și ne-a dat Viața veșnică.

Tu poți să-ți dai viața ca păcătos și să mori pentru cauză, dar Pavel spune: „...*chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars...nu-mi folosește la nimic.*” (1 Corinteni 13.3). Vedeți? Când mori ești dus; iar dacă mori ca păcătos, ești pierdut.

Dar Dumnezeu a venit jos în trup și a condamnat păcatul în trup. Fiind veșnicul Dumnezeu, El Și-a înviat propriul trup după ce L-a făcut carne și a luat păcatul asupra Lui.

Fiți atenți la versetul 3: „**Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Domnul.**”

Acum, „Voi fiți dar desăvârșiți...” Isus a spus: „*Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.*” Și noi toți suntem condamnați. Indiferent ce am face, suntem condamnați. Ne-am născut condamnați. Mama și tatăl nostru s-au născut condamnați. Toți înaintașii noștri s-au născut în păcat, deci cum vei putea fi desăvârșit? Ai fost condamnat încă înainte de a trage prima gură de aer. Acesta este adevărul. Tu ai fost judecat de Dumnezeu încă înainte să iei prima gură de aer. Da, ai fost judecat pentru că te-ai născut prin actul săvârșit în urma dorinței sexuale a părinților tăi, iar Dumnezeu a condamnat aceasta la început. Și dacă ai fost condamnat de la început, cum vei obține desăvârșirea?

Fiți atenți! Să deschidem puțin la Evrei 10...

Ascultați-mă cu atenție, căci mai întâi voi merge în capitolul 9.11:

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela...” Acesta era propriul Său cort, propriul Său cort. Vedeți, vechiul cort...

Ați observat că vechiul cort făcut de Moise avea o perdea care ascundea chivotul unde locuia Dumnezeu? Câți știu aceasta? Sigur. Vedeți, cortul făcut de mâini omenești, perdelele făcute din piei de capră, etc., trebuiau să ascundă prezența lui Dumnezeu. Câți știu că un singur om putea intra acolo, și aceasta o singură dată pe an? Sigur, Aaron intra acolo o dată pe an și trebuia să fie uns. El trebuia să aibă o îmbrăcăminte adecvată și să ducă cu sine foc sfânt și sângele jertfei, a înlocuitorului mort, cu care trebuia să stropească altarul îndurării. Dacă ar fi intrat altfel, ar fi murit imediat ce ar fi dat perdeaua la o parte. Deci Hristos trebuia să vină și să îplinească aceasta.

Dar Dumnezeu a devenit un altfel de cort. Ce fel de cort? ISUS. Dumnezeu era ascuns în Hristos și a împăcat lumea cu Sine prin manifestarea SA. Hristos L-a descoperit pe Dumnezeu. Și El a spus: *„Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl care locuiește în Mine. Eu nu fac nimic de la Mine însumi, ci fac ceea ce Îl văd pe Tatăl făcând. El în Mine, Îmi arată aceste vedenii, iar Eu fac ce Îmi spune El.”* (Ioan 5.19 - parafrizare).

Înțelegeți? Dumnezeu era ascuns într-un trup omenesc.

Nu în spatele unor piei de capre moarte, ci a ceva viu, care se mișca. Dumnezeu avea mâini; Dumnezeu avea picioare; Dumnezeu avea limbă; Dumnezeu avea ochi: El

era în Hristos. Acolo era El.

Duhul locuia în El fără măsură, apoi L-a lăsat să moară pentru ca prin moartea Lui să poată desăvârși Biserica SA. Și același duh care era în Hristos, este acum în Biserica Sa, făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut Hristos:

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul lumii.”
(Ioan 14.19).

Fiți atenți!

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta;

și a intrat o dată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.”

Voi știți că sângele vine de la sexul masculin. Unii spun: „O, Isus era evreu!” El nu a fost evreu.

„O, noi am fost salvați prin sânge evreiesc!” Ba nu! Dacă am fi fost salvați prin sânge evreiesc, am fi încă pierduți. Isus nu a fost nici evreu și nici dintre neamuri. El era Dumnezeu: Dumnezeu Tatăl, Duhul, Cel nevăzut, fiindcă *„nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”* (Ioan 1.18). El era Dumnezeu manifestat.

Biserica Lui de astăzi ar trebui să-L manifeste pe Dumnezeu și să arate cine este El. Dar ce facem noi? Ne organizăm și spunem: „N-am nimic cu ei pentru că sunt metodiști!” „Nu vreau să am nici o legătură cu ei pentru că sunt prezbiterieni!” Dacă aveți o asemenea gândire, sunteți pierduți.

Cine se poate lăuda? Cine poate spune ceva? Uitați-vă la rușinea pe care au adus-o prezbiterienii! Priviți la rușinea baptiștilor, a catolicilor, a penticostalilor, a nazarinilor, a sfinților pelerini. Uitați-vă la restul! Dar vă provoc să-mi arătați un lucru rușinos la El! Vedeți? Nu puteți, deoarece Dumnezeu cel Atotputernic a spus: „*Acesta este Fiul Meupreaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați!*” (Matei 17.5). Acesta este Cel desăvârșit.

Să citim puțin mai departe. Vom citi din Evrei 12.14:

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.”

Nu că suntem răscumpărați astăzi și săptămâna viitoare, iar când începe trezirea suntem răscumpărați din nou; apoi cădem și iar suntem răscumpărați încă o dată.

„...Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are Viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață. (timpul trecut)”.

De ce aceasta? Pentru că a fost mișcat? Pentru că a fost botezat într-un anumit fel? Pentru că a avut sânge pe palme? Nicidecum! Atunci de ce? Pentru că a crezut în singurul Fiu al lui Dumnezeu. Numai așa avem răscumpărarea veșnică.

Ascultați mai departe:

„Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului,

cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără păcat lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9.13-14).

Ce vă pasă ce spune lumea? Ce vă pasă ce crede vecinul? Cunoștința noastră a murit, am fost salvați și suntem născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu, ca să-I slujim sincer și din toată inima Dumnezeului celui viu. Așa este.

Să trecem acum pe pagina cealaltă, la capitolul 10 și să începem cu primul verset.

„...să mergem spre cele desăvârșite...” (Evrei 6.1), pentru că El ne cere: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

Deci versetul 1: **„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată...să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.”**

Faptul că te alături bisericii nazarinene nu te face desăvârșit. Nici dacă te alături bisericii baptiste, penticostale sau care o fi, nu te va face desăvârșit. Tu nu ai nici un fel de merite și ești pierdut.

Poate zici: „Păi voi ține Legea! Voi ține Sabatul și poruncile lui Dumnezeu.”, dar Pavel a spus: „...să lăsăm adevărurile începătoare, să lăsăm deoparte aceste lucruri.”

„Este în ordine, dar îi vom boteza pe oameni, ne vom

pune mâinile peste bolnavi, și așa mai departe.”

Am putea lua verset cu verset și să atingem fiecare din aceste lucruri: Botezul. Noi credem, căci „*este un singur Domn, o singură credință, un singur botez,*” (Efeseni 4.5). Noi credem că este un botez. Credem în învierea morților; credem că Isus a murit și a înviat. Credem în punerea mâinilor peste bolnavi, căci a fost spus: „*Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede: ...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoșa.*” (Marcu 16. 17-18). Noi credem toate acestea, dar ce spune Pavel? Că sunt „*...adevăruri începătoare...*”

Haideți deci să ne întoarcem la desăvârșire.

Noi intrăm în cort, nu în temelie. Temelia este: legea, neprihănirea, alăturarea la o biserică, botezul și punerea mâinilor. Toate acestea sunt rânduieli ale bisericii, dar haideți să mergem la desăvârșire. Și Unul singur este desăvârșit, iar Acela este Isus Hristos.

Dar cum ajungem în El? Prin metodiști? Nu! Prin pentecostali? Nu! Printr-o altă biserică? Nu! Dar atunci cum intrăm?

Să citim pentru aceasta din Romani 8.1: „*Acum dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.*”

Aceștia nu dau atenție la ceea ce spune lumea. Chiar dacă ești bolnav și doctorul spune că vei muri, tu nu vei da atenție acestui lucru și nu te vei îngrijora deloc. Dacă oamenii spun: „Dacă vrei să fii salvat, trebuie să devii catolic, sau prezbiterian, sau trebuie să faci asta sau cealaltă,” tu nu le dai nici o atenție. „*Pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile*

Duhului, nu este nici o osândire." Tot ceea ce vedeți cu ochii este pământesc, dar sunt lucruri pe care le vedeți în duhul vostru, prin Cuvânt.

Cuvântul este Oglinda lui Dumnezeu care reflectă ce este El și ce sunteți voi. Aleluia! Biblia este singura Carte din lume care îți spune de unde vii, cine ești și unde te vei duce. Nici o altă carte din lume nu poate spune aceasta. Biblia este Oglinda lui Dumnezeu care arată ce este Dumnezeu și cine sunteți voi, iar între, este o linie de sânge care arată ce poți fi dacă faci o alegere.

Dacă mergem în 1 Corinteni 12 vedem cum putem intra în acest Trup. Cum intrăm? Prin strângerea mâinilor? Nu! Mergând la biserică? Nu! Fiind botezat pe spate și pe burtă? Nu! Prin botezul în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt? Nu! Prin botezul în Numele Domnului Isus Hristos? Nu! În Numele Trandafirului din Sharon, a Crinului din vale și a Luceafărului de dimineață? Nu! Aceasta nu arată decât că aveți o bună cunoștință despre Dumnezeu. Și totuși ne certăm, ne contrazicem, argumentăm și facem diferențe. Așa este. Dar toate acestea sunt lucruri moarte. Noi trebuie să mergem spre desăvârșire.

Poate ai fost botezat de un lucrător, dar nu are nici o importanță dacă ai fost botezat pe spate, pe față, de trei ori, odată, sau cum ai fost botezat: prin aceasta ai fost botezat în părtășia acelei biserici, dovedind că crezi moartea, îngroparea și învierea lui Isus Hristos.

Punerea mâinilor pentru vindecarea bolnavilor este minunată. Noi știm că Hristos este desăvârșit, iar Dumnezeu a pus peste El fărădelegile noastre, și pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El. Acesta este Trupul în care vrem să fim. De ce? Pentru că dacă ești în acel Trup nu vei ajunge la judecată și nu vei gusta moartea. Când ești în acel Trup, nu mai ai parte de moarte, judecată, de păcat și de celelalte.

„Și cum intrăm în acel Trup, predicatorule? Devenind membrul acestui tabernacol?” Dacă faci aceasta ești încă pierdut. Oricum, nu poți deveni membru pentru că noi nu avem nici un registru.

„Atunci cum intrăm? Fiind membru la vreo biserică?”

Nu, domnule.

„Dar atunci cum?”

În 1 Corinteni 12.13

scrie: *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup...”*

Noi putem fi botezați în acel Trup și nu mai avem păcat, numai prin botezul cu Duhul Sfânt. Atunci Dumnezeu nu te mai vede pe tine, ci Îl vede doar pe Hristos. Și când ești în acel Trup, Dumnezeu nu Îl mai poate judeca pentru că a fost deja judecat. El a luat judecata noastră asupra Lui și ne-a invitat înăuntru. Noi umblăm și acceptăm iertarea, prin har, prin credință, iar Duhul Sfânt ne aduce în această părtășie cu El. Atunci, *„nu mai umblăm după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”*

Cuvântul a venit la noi. El a murit în locul meu și m-a făcut viu. Da, odată am fost mort în păcat și nelegiuire, dar am fost făcut viu; și tot ce doresc este să-L slujesc pe El; toată dragostea mea este pentru El; toată umblarea mea și tot ce fac este ca să proslăvesc Numele Său. Dacă pescuiesc, dacă vânez, dacă bat mingea... sau orice fac, trebuie să fie „Hristos în mine”, și aceasta în așa măsură încât să-i facă pe oameni să fie la fel. Nu certându-ne și ciorovăindu-ne cu privire la bisericile noastre. Înțelegeți ce vreau să spun?

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup...” și „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi...” (Exod 12.13).

Să citim mai departe din Evrei 10.2:

„Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse...”

Dumnezeu cere desăvârșire, iar dacă toate acestea ar fi putut să ne aducă la desăvârșire ar fi fost în ordine. Dacă ținerea Legii și împlinirea poruncilor poate să vă facă desăvârșiți, nu mai este nevoie de altceva, fiindcă sunteți deja desăvârșiți. Când ești desăvârșit ești veșnic, fiindcă Dumnezeu este Singurul care este veșnic și desăvârșit. Și singurul mod prin care poți fi veșnic este să devii o parte din Dumnezeu.

„...fiind curățați odată, n-ar mai fi trebuit să aibă cunoștință de păcate.”

Dacă luați traducerea aceasta, scrie „dorință”. *„Dacă închinătorul a fost curățit odată...”*

Tu zici: „Laudă lui Dumnezeu că am fost salvat aseară, iar dacă voi mai aluneca, El mă va salva din nou într-o zi.” Biet neștiutor! Nu așa se face! *„Închinătorul odată curățit nu mai are cunoștință de păcate...”*

Ascultați ce spune Biblia:

„Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an...” (v. 3).

Acum vom citi versetele 8 și 9:

„După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat” (lucruri aduse toate după Lege),

***apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.”
El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua.”***

Aș fi vrut să avem timp ca să ne oprim puțin aici.

Cât timp ești baptist, prezbiterian sau metodist, El nu va putea face nimic cu tine. Mai întâi este nevoie să îndepărteze toate acestea, ca s-o poată pune în loc pe a doua.

Cât timp spui: „Păi sunt metodist!”... Eu nu am nimic împotriva metodiștilor, bapțiștilor sau penticostalilor, dar aceste denumiri nu înseamnă nimic. Tu trebuie să intri în desăvârșire, iar desăvârșirea este Hristos.

Fiți atenți!

„Prin această „voie”, am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.” (v. 10).

Și mai departe:

„Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele,

El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu,

Și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarele Lui.

Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (v. 11-14).

Ați înțeles? „...a făcut desăvârșiți.” Până la următoarea trezire? Nicidecum! Înțelegeți?

„...să mergem spre cele desăvârșite.”

Voi, bapțiștii, spuneți: „O, noi credem în sfințenie! Aleluia, noi credem în sfințenie!”

Voi aveți o sfințenie personală, adică nu faceți una sau alta pentru că știți că nu trebuie să faceți, dar dacă deschide Hristos ușa și îți strecoară în inimă sfințenia Lui, devii un loc în care păcatul și toate dorințele lui au murit. El scoate afară neprihănirea ta personală și Se instalează El în tine. Și știți ce se întâmplă? Nu mai sunteți voi, ci este

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nădejdea slavei în voi!

„...să mergem spre cele desăvârșite.”

Cum putem fi desăvârșiți? Prin moartea lui Hristos, nu prin aderarea la o biserică, nu prin faptele noastre bune pe care le facem (deși sunt în ordine), nu pentru că suntem botezați în această biserică, nu pentru că am fost vindecați prin punerea mâinilor sau fiindcă credem în moartea și învierea Lui.

Pavel spune: *„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești (acestea sunt limbile înțelese și neînțelese care au nevoie de tălmăcire)...nu sunt nimic.*

Și chiar dacă aș avea darul prorociei , și aș cunoaște toate tainele și toată știința (să explic Biblia și s-o leg împreună verset cu verset), nu sunt nimic.”

Deci nu te ajută prea mult faptul că mergi la școală, nu-i așa? *„...chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars...nu-mi folosește la nimic.”* (1 Corinteni 13.1-3).

„O, dar omul acela este religios!” Pavel spune că este nimic.

„...Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.

Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte;

Dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși.” (v. 8-10).

Ce este desăvârșirea? Dragostea. Ce este dragostea? Dumnezeu.

Haideți să punem deoparte toate aceste fapte și rânduiele moarte și să mergem în desăvârșire! Noi suntem desăvârșiți prin Hristos. Și cum intrăm în El? Prin botezul Duhului Sfânt. Ce se întâmplă atunci? Noi am trecut de la moarte la Viață.

„Bine, și trebuie să tremur și să sar?”

Nu trebuie să faci nimic. Dumnezeu te-a adus de la moarte la Viață și ești viu; apoi se arată roadele vieții tale.

Mulți dintre voi, metodiștilor și nazarinienilor, ați strigat cât ați putut. O mulțime din voi, pentecostalilor, ați vorbit în limbi ca din mitralieră și apoi ați mers cu nevasta altuia. Nu aceasta este, fraților!

Nu încercați să aveți senzații sau orice altceva care să ia locul Duhului Sfânt! Când vine nașterea din nou, ești schimbat! Tu nu trebuie să faci nimic ca dovadă, pentru că însăși viața ta o dovedește. Atunci toată lumea vede reflectarea lui Hristos în voi.

Vorbirea în limbi, strigarea și celelalte, sunt atribute ale acestui fel de Viață, dar ele pot fi imitate și fără să ai acea Viață. Noi am văzut aceasta. Câți știu că acesta este adevărul? Sigur că știți, doar vedeți aceasta în jurul vostru.

Deci nu se poate spune că aceasta este dovada

botezului cu Duhul Sfânt. Desigur, este în ordine să vorbiți în limbi dacă trăiți acel fel de Viață care să mărturisească aceasta. Așa este.

Dacă vreți să strigați, este bine. Și eu strig. Uneori sunt atât de bucuros încât abia îmi încap în papuci și aș vrea să sar din ei. Vedeți?

Eu am văzut vedenii, bolnavii s-au vindecat, morții au înviat; am văzut ologi care au umblat, dar toate acestea sunt doar atribute.

Frate, cu mult timp în urmă, înainte de crearea lumii, Dumnezeu a privit jos și prin harul și cunoștința Sa mai dinainte, ne-a văzut pe mine și pe tine. El a știut încă de atunci în ce epocă vom trăi și ce vom face. De aceea, prin alegere, ne-a dus înainte de întemeierea lumii să fim cu El, fără nici o pată.

Dacă ne-a ales înainte de întemeierea lumii să fim cu El fără pată, iar apoi ne-am născut cu toți cu pete și nu ne putea curăța nimic, cum puteam fi totuși fără pată?

„El a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3.16).

Și atunci când ajungem la El prin credință, prin har, suntem salvați.

Înainte ca trupurile voastre să fie pe pământ, au fost acolo. Ele au fost făcute din calciu, potasiu, apă, lumină cosmică, petrol, etc, deci din șaisprezece elemente ale pământului.

Și ce a făcut Duhul Sfânt la început? Mai întâi a răsărit o floare mică de Paște; apoi a făcut iarba, păsările și după un timp a venit omul.

Dar Dumnezeu nu a făcut niciodată o femeie din țărâna pământului. Ea a fost de la început în bărbat, pentru că bărbatul și femeia sunt una. El a luat o coastă de la bărbat și i-a făcut o femeie ca ajutor, apoi a venit păcatul. Și după ce a venit păcatul... Dar Dumnezeu nu va fi biruit niciodată. Nu, El nu poate fi biruit.

Apoi femeia a început să aducă pe lume oameni, iar Dumnezeu a văzut cine va fi salvat prin harul Său și te-a chemat: *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...”* (Ioan 6.44).

„Nu atârănă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.” (Romani 9.16).

Tu spui: „Păi L-am căutat pe Dumnezeu!” Nu, n-ai făcut-o niciodată! Dumnezeu te-a căutat pe tine. Așa a fost de la început. Astfel, nu Adam a zis: „Tată, am păcătuit. Unde ești?” ci Tatăl a spus: „Unde ești, Adame?”

Vedeți? Aceasta-i natura omului; aceasta-i pornirea lui. Din asta a fost făcut.

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...” și: *„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară, ci-l voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6.44+37).

Ce făgăduință binecuvântată a Dumnezeului cerurilor!

În seara aceasta vom vedea că Dumnezeu a jurat pe El însuși, fiindcă nu era altul mai mare pe care să jure. Tu juri pe cineva mai mare ca tine, dar pentru că nu era altul mai mare ca El, Dumnezeu a jurat pe El însuși că ne va învia și ne va face moștenitori ai Lui.

O, cât de încredințați am putea sta în dimineața aceasta! Ai putea să privești moartea care se uită la tine drept în față și să zici ca Pavel: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57). Vedeți?

Cum? Satana poate zice: „Tu ai făcut asta și cealaltă!”

„Știu, dar sunt acoperit de sângele Lui!” Aleluia!

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup...”

Metodiști, bapțiști, prezbiterieni sau orice ați fi, toți am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup; noi avem părtășie și suntem cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, purtându-ne ca și cum nu am fi din această lume.

Fiica mea a venit într-o zi și mi-a zis: „Tati, fata aceea face cutare și cutare lucru, și la ea acasă se face așa și așa. Noi de ce

nu facem acele lucruri?”

„Scumpa mea”, i-am răspuns eu, „noi nu suntem din lumea aceasta. Ei trăiesc în lumea lor, de aceea fac toate aceste lucruri.”

„Dar nu umblăm toți pe același pământ?”

„Da, scumpo, dar nu suntem ca ei.”

Biblia spune: *„Ieșiți din mijlocul lor!...”* (2 Corinteni 6.17).

Vedeți, noi nu suntem dintre ei. Când primești acea natură nouă, nu mai trebuie să fii scos afară și nu te mai uiți înapoi ca soția lui Lot. Voi sunteți născuți din nou afară de acolo, într-o altă dimensiune. Poate vi se pare ciudat, dar este adevărat.

America aceasta mare și fabuloasă a devenit un mare haos. Peste tot vezi numai poftă și femei. Femeile se îmbracă cum se îmbracă, bărbații se poartă cum se poartă și fac lucrurile pe care le fac, apoi spun că sunt creștini.

De exemplu, acest Elvis Presley care merge la biserica pentecostală... Iuda a primit treizeci de arginți ca să-l vândă pe Isus, iar Elvis a primit o mulțime de Cadillac-uri și câteva milioane de dolari pentru care și-a vândut dreptul de întâi născut. Sau Arthur Godfrey...

Uitați-vă la Jimmy Osborne din Louisville, la acel boogie-woogie, rock and roll și la acele murdării de duminică dimineața, când

iau Biblia, se urcă la amvon și predică. Ce rușine! Nu-i de mirare că Biblia spune că *„Toate mesele sunt pline de vărsături...”*

Noi trăim într-un timp groaznic, un timp în care oamenii spun: „O, ei sunt foarte religioși!” Voi nu știți că diavolul este foarte religios? Nu știți că și Cain a fost la fel de religios ca Abel? Dar el nu avea descoperirea. Așa este. El nu avea descoperirea.

Noi toți mergem la biserică, dar există unii care au Viața: aceștia sunt cei care au descoperirea lui Isus Hristos în inima lor. Nu prin strigare, nu prin tremurat, nu prin sărit sau mergând la adunare, ci prin descoperire. Dumnezeu li l-a descoperit pe El.

Priviți ce a spus El când a fost pe pământ:

„Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

„Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi cine ziceți că sunt?”

„Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu,” a răspuns Petru. Acestea nu au fost cuvintele lui.

Și Domnul i-a zis: *„Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta (nici nu l-ai învățat într-un seminar teologic), ci Tatăl Meu care este în ceruri.*

Și Eu îți spun: „Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16.13-18).

Dacă crezi că ești creștin pentru că aparții de vreo biserică, ești pierdut. Tu ești creștin dacă ai trecut de la moarte la Viață. Atunci ești tot timpul în Hristos și nu mai mergi la judecată pentru că ești desăvârșit.

Tu zici: „Și voi mai face greșeli?”

Sigur, dar nu le faci cu bună știință.

Vom ajunge imediat la Evrei 10.26 unde scrie: *„Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate...”*

Vom vorbi despre aceasta deseară, fiindcă acum este deja târziu.

Haideți să mai citim câteva versete. Ascultați ce scrie în Evrei 6.4-6:

„Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt,

și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor -

și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.”

Vom vedea ce scrie și în Evrei 10, apoi vom arăta despre ce este vorba.

Acum să ne întoarcem la desăvârșire.

Noi, cei de astăzi, nu avem nici o scuză, deoarece Dumnezeu cerului S-a arătat și a făcut aceleași lucrări ca atunci când era pe pământ. Voi știți aceasta, pentru că noi am luat minune cu minune și semn cu semn, pe care le-a făcut în mijlocul Israelului în pustie. Apoi am arătat ce a făcut El când era în trup, iar astăzi se întâmplă exact aceleași lucrări ca atunci când a fost printre noi în trup de carne. Aici este Cuvântul care adevărește aceasta; aici este ceea ce dovedește că este corect; aici este Duhul lui Dumnezeu care face același lucru, așa că nu avem nici o scuză.

Să ne rugăm.

Tată ceresc, vedem că suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, de aceea Te rugăm să ne ajuți să punem de-o parte orice cuvânt, orice lucru rău, orice vorbe rele și orice gând, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea, privind la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, Domnul Isus Hristos. O, binecuvântat să fie Numele Lui sfânt și minunat!

El a venit pe pământ să-L răscumpere pe omul pierdut și să-L aducă înapoi la părtășia cu Domnul Dumnezeu. Îți mulțumim pentru aceasta, Tată, și recunoaștem că noi L-am ales pe El, ci El ne-a ales pe

noi. Când? Înainte de întemeierea lumii.

În dimineața aceasta, Scriptura ne-a arătat clar că nu ne putem ascunde în spatele unei biserici și apoi să pretindem că suntem neprihăniți din pricina aceasta. Mai mult, am văzut că nu putem minți, fura sau să facem ceva rău și totuși să fim neprihăniți.

Există o singură neprihănire pe care o putem avea, și aceea este neprihănirea Lui, nu a noastră. El a desăvârșit salvarea noastră, și Dumnezeu nu ne vede greșelile, fiindcă suntem în El. Dacă facem ceva greșit, în noi este un Duh care strigă imediat: „Tată, iartă-mă!” și atunci Dumnezeu nu ne vede, pentru că prin har suntem duși în părtășie cu El.

Dă-ne aceasta în Numele lui Hristos, Doamne, în timp ce vom încheia acest serviciu. Amin.

Nu uitați că orice ați face voi, sunteți pierduți.

Fiți atenți! Cu câțva timp în urmă am avut o experiență mică, pe care nu știu dacă v-am spus-o.

Eram sus în Toledo, Ohio, și țineam o trezire la o adunare de acolo. Noi am luat masa la DunKard, un loc minunat, cu femei creștine care arătau ca niște sfinte curate și drăguțe.

Duminica mi s-a făcut foame. Postisem puțin și voiam să mănânc ceva, așa că m-am dus peste drum, la un local comun care era deschis toată noaptea.

Primul lucru pe care l-am observat când am intrat acolo, a fost o domnișoară de vreo șaisprezece sau optsprezece ani, un fel de

„puiul mamei”, lângă care stătea un băiat care își ținea brațele în jurul mijlocului ei. Mai încolo era un grup de adolescenți adunați în jurul unui joc mecanic. Am auzit o mașinărie cu jocuri de noroc, iar când m-am uitat într-acolo, am văzut un polițist care ținea o mână în jurul mijlocului unei femei care trăgea de maneta mașinii.

Voi știți că aceste mașini cu jocuri de noroc sunt interzise în Ohio, dar iată că un om al legii se juca la una din aceste mașinării; era un bărbat cam de vârsta mea, probabil căsătorit și cu copii, poate chiar bunic.

Stăteam și îi priveam pe rând. Nimeni nu a observat când am intrat, deoarece erau prea ocupați și pe jumătate beți.

Apoi am auzit pe cineva întrebând: „Crezi că ploaia va strica recolta?”

M-am uitat într-acolo și am văzut o doamnă în vârstă. Era aproape de șaptezeci de ani și... sărmana femeie.... Eu nu învinuiesc pe nimeni pentru felul cum arată, dar doamna aceasta avea părul tăiat scurt și vopsit albastru, albastru cu adevărat, iar pe obraji avea două pete roșii aplicate... nu știu cum se numește aceasta. Avea pe ea o pereche de pantaloni scurți, lăsând să se vadă pielea zbârcită ce-i atârna pe picioare.

Era beată și stătea la masă cu un bărbat îmbrăcat cu o haină militară gri sau măslinie, și avea o eșarfă mare în jurul gâtului. Și el era beat.

În timp ce stăteam acolo și priveam în jur, mă gândeam: „Dumnezeule, cum poți suporta aceste lucruri? Cum poți privi așa ceva? Dacă eu, un păcătos salvat prin har, nu le pot suporta, Tu cum poți? De ce nu-i

pedepsești? Micuțele mele Rebekah și Sarah trebuie să trăiască în lume sub o asemenea influență? Ce pot face eu?”

Desigur, este harul Lui. Dacă cineva a fost hotărât pentru Viața veșnică, va veni, dar cel care nu a fost hotărât, nu va veni. Deci depinde de Dumnezeu. În ce mă privește, eu îmi voi face partea mea.

Deci, mă gândeam: „Cum poți să-i suportți, Dumnezeule? Și eu ce pot face? Iată-mă în orașul acesta, cu inima plângând, iar ei nesocotesc totul...”

Atunci mi-a venit un gând: „Dacă nu l-am chemat, cum pot veni? Toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl, vor veni! „Aveți ochi și nu vedeți, aveți urechi și nu auziți!”

Mă gândeam că dacă ar veni președintele în oraș, toată lumea ar ieși să-l întâmpine, dar de trezire sunt total dezinteresați. Desigur.

Apoi mi-am zis: „Dumnezeule, trimite-L pe Isus și să se termine cu toate acestea! De ce nu vii să-i termini?”

Atunci am început să văd ceva care se mișca în fața mea. Era ca un vârtej, iar când am privit mai atent am văzut că era Pământul, care se învârtea. Apoi, am văzut ceva ce era pulverizat peste el. Era o pulbere roșie ca sângele și era peste tot în jurul pământului, ca un brâu, și se învârtea în felul acesta (Fratele Branham arată). M-am uitat cu atenție la acel brâu și deasupra lui l-am văzut pe Isus. El privea în jos.

Imediat după aceea, m-am văzut stând aici jos pe pământ și făcând lucruri pe care nu ar trebui să le fac. De fiecare dată când

păcătuiam, ar fi trebuit să fiu nimic de Dumnezeu, pentru că este scris: „În ziua în care vei mânca..., vei muri.”

Dumnezeu este sfințenie și dreptate și noi ar fi trebuit să murim. M-am frecat la ochi și mi-am zis: „Nu dorm, este o vedenie! Sunt sigur că ceea ce văd este o vedenie.”

Stăteam lângă ușă și în timp ce priveam, am văzut cum păcatele mele se ridicau, iar când să ajungă la tron, Sângele Lui era ca un tampon de la mașină, care le prindea. El era acolo zguduit, iar Sângele îi curgea pe față. Am văzut cum a ridicat mâinile și a zis: „Tată, iartă-l că nu știe ce face!”

Apoi m-am văzut făcând altceva, care L-a zguduit din nou și Sângele a curs iar pe Fața Lui. Dumnezeu ar fi trebuit să mă omoare pe loc, dar Sângele Lui îmi ștergea păcatele și mă ocrotea.

„Dumnezeule, eu am făcut aceasta? Sigur că eu.”

Apoi m-am văzut mergând către o cameră și am ajuns aproape de El. Acolo era o carte în care era scris numele meu și am văzut tot felul de litere negre scrise în dreptul lui.

Atunci am zis: „Doamne, îmi pare rău că am făcut aceasta. Păcatele mele Te-au făcut să suferi? Eu am împrăștiat sângele Tău prin lume? Eu Ți-am făcut aceasta? Îmi pare atât de rău pentru aceasta!” Mi-a întins mâna, iar eu L-am întrebat: „Mă vei ierta? N-am vrut să... Voi încerca să fiu mai bun dacă mă vei ajuta.”

El a întins mâna, și-a pus degetul pe coastă, apoi a

scris în carte: „Iertat!” și a aruncat-o înapoia Lui, în Marea Iertării. După ce a făcut aceasta, S-a întors spre mine și a zis: „Ești iertat, dar cum rămâne cu ea? Tu ai vrut s-o nimicesc; n-ai vrea să trăiască?”

„O, iartă-mă, Dumnezeule, pentru că n-am vrut să gândesc așa.”

„Tu ești iertat, dar și ea are nevoie de iertare.”

Atunci am zis: „Dumnezeule, cum pot să știu pe cine ai chemat Tu și pe cine nu?”

Vedeți? Eu trebuie să le vorbesc tuturor.

După ce m-a părăsit vedenia, m-am dus la femeie și i-am zis:

„Bună ziua, doamnă!”

Cei doi bărbați, căci mai fusese unul, plecaseră în hol, iar ea rămăsese singură cu sticla de alcool în față.

„Bună ziua”, mi-a răspuns râzând.

„Pot să iau loc?”

„Dar am companie...” a răspuns ea.

„O, nu în sensul acela am vrut să spun, soră.”

Când a auzit că am numit-o „soră”, femeia m-a privit atentă și a întrebat:

„Ce vrei?”

„Aș putea să stau puțin la masa ta?”

„Mă rog...”

M-am așezat și i-am povestit ce s-a întâmplat de când am intrat în local.

„Cum te numești?” m-a întrebat curioasă.

„Branham.”

„Tu ești predicatorul de la arenă?”

„Da, doamnă.”

„Domnule Branham, am crescut într-o familie creștină și am două fete care sunt creștine. Dar s-au întâmplat niște lucruri...” și mi-a povestit cum a apucat-o pe o cale greșită.

„Nu contează aceasta, soră. Sângele Lui este încă în jurul tău, pentru că această lume este acoperită de sângele lui Hristos.”

Dacă n-ar fi așa, Dumnezeu ne-ar fi omorât pe toți.
Dacă vei muri fără acest Sânge, nu mai rămâne decât judecata, dar mai ai încă șansa să fii iertată...”

I-am luat mâna, iar ea mi-a zis plângând:

„Frate Branham eu beau...”

„Nu contează, soră. Am fost îndemnat să vin să-ți spun altceva: „Dumnezeu te-a chemat încă înainte de întemeierea lumii. Acum tu faci rele, dar prin aceasta numai înrăutățești situația.”

„Crezi că mă va accepta?”

„Categoric.”

Și am îngenuncheat amândoi în mijlocul localului și am făcut o rugăciune de modă veche. Polițistul și-a scos pălăria și a îngenuncheat și el, așa că am avut o adunare de rugăciune. De ce? Pentru că am lăsat deoparte toate lucrurile moarte și am mers spre desăvârșire.

Haideți să plecăm de pe tărâmul „Eu aparțin la biserica aceasta sau la aceea”, și să mergem spre desăvârșire!

Prietene păcătos, gândește-te că dacă astăzi nu ai

Sângele Lui și ești fără salvare, fără har, va veni o zi când te vei duce acolo unde nu va sta nimeni de partea ta.

Haideți să ne plecăm capetele și să ne rugăm. Este cineva care vrea să spună: „Dumnezeule, ai milă de mine, fiindcă îmi dau seama că am greșit.” Poate ai mers la biserică, ceea ce este în ordine, dar dacă nu ai primit încă harul lui Hristos, n-ai vrea să ridici mâna și să spui: „Roagă-te pentru mine, frate Branham”?

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule.

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Este bine.

Dumnezeu să te binecuvânteze acolo în spate. Și pe tine... Da. Ridicați mâna. Așa. Ridicați doar mâna și spuneți: „Ai milă de mine, Dumnezeule!”

Tu zici: „Eu aparțin de biserică, frate Branham și am încercat să fiu bun, dar se pare că nu pot.”

O, biet pelerin, biet prieten, tu nu ai văzut încă.

„Dar am strigat, frate Branham, am vorbit în limbi, etc.”

Se poate să fie adevărat, n-am nimic de zis, dar dragul meu prieten pierdut...dar vreau să-ți spun ceva. Este în ordine dacă vorbești în limbi, tremuri, ești botezat sau strângi mâna predicatorului, dar să-L cunoști pe El este să cunoști o Persoană; să-L cunoști pe El este Viața.

Tu spui: „Dar cunosc foarte bine Biblia!’

Ei bine, cunoașterea Bibliei nu este Viața! „Să-L cunoști pe EL (pronume personal), pe Hristos, înseamnă să știi că El te-a iertat.”

Vreți să ridicați mâinile? Altcineva?

Dumnezeu să te binecuvânteze. Așa este. Să-L cunoști pe El este Viața.

„Frate Branham, amintește-mă și pe mine. Eu sunt în scaun și vreau să-L accept pe Hristos.”

Spune: „Vino în inima mea, Doamne Isuse și dă-mi acea pace și acea blândețe!”

Dacă mergi la biserică și cânți cât poți de tare, sari în sus și-n jos, iar când te întorci

acasă ești nervos, să știi că acesta nu este Hristos. Sau mergi la biserică și ascuți o predică despre cum să vopsim podul sau altceva, și nu ai auzit Cuvântul....Cuvântul este Cel care aduce Viața. El este Sămânța.

Nu vreți să aveți pace? Vă îngrijorează moartea? Ești îngrijorat dacă ai avea un atac de cord la noapte? Sau te bucuri pentru că la sfârșitul drumului vei fi cu Domnul Isus? Îl cunoști? Dacă nu, ridică mâna și ne vom ruga cu toții.

„Așa cum sunt, fără nici un merit

Căci acel sânge a fost vărsat (Pentru cine?

Pentru mine, Fiindcă am promis că voi crede

O, Mielule, O Miel al lui Dumnezeu, eu vin, eu vin.

Așa cum sunt (Apropie-te de El prin credință. Crede că El este chiar lângă tine).

... Să scapi sufletul meu. (De furie, de răutate, etc.).

Cel al cărui sânge curăță orice pată.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze acolo în spate. Nu stați indiferenți, ci apropiați-vă în liniște de cruce.

În Vechiul Testament ei aduceau un miel, deoarece știau că au păcătuit; știau după porunci. Și tu o știi pentru că Dumnezeu a vorbit inimii tale.

Ei priveau la porunci: să nu curvești, să nu furi, să nu faci asta și cealaltă...” și luau un miel, își puneau mâinile peste el și preotul îi tăia gâtul. Micuțul sângera și se zbatea în timp ce murea. Mâinile închinătorului erau acoperite de sângele mielului care murea în locul lui, dar când pleca de acolo, avea aceleași dorințe.

Dar acum, Dumnezeu ne cheamă și noi venim prin har, prin credință. Și ce facem? Ne punem mâinile pe capul Mielului lui Dumnezeu și

auzim glasul Lui care spune: „Tată, iartă-i și nu le ține în seamă păcatul acesta, fiindcă nu știu ce fac!” Vedeți? Prin credință, noi simțim moartea Lui în locul nostru; simțim cum inima ne este cuprinsă de pace când El zice: „Ești iertat. Du-te și nu mai păcătu!” Și prin harul Lui, noi nu plecăm de aici cu aceleași dorințe: de a mai păcătu sau de a face ceva rău. Este o pace care întrece orice înțelegere.

Fie ca Domnul să v-o dea tuturor în timp ce ne vom ruga pentru toți.

Tată ceresc, ei vin prin credință, prin har. S-au ridicat cam douăsprezece mâini: sunt roadele mesajului. Eu cred sincer că Duhul Sfânt le-a vorbit și că ei vin prin credință la scara lui Iacov, chiar la poala crucii, își pun jos toate păcatele și spun:

„Doamne, este prea mult pentru mine. Nu le mai pot purta. Ia de la mine povara păcatului și îndepărtează din inima dorința de a mai face cutare sau cutare lucru. În această zi Te primesc prin credință, ca Mântuitorul meu personal, și doresc ca de acum înainte să Te urmez pe Tine până la sfârșit. Am prins un crâmpei din ceea ce înseamnă să mergi spre desăvârșire (nu mersul la biserică, botezul, etc), ci Hristos în mine realizează aceasta.”

O, Isuse, acordă acest lucru fiecărui suflet iertat.

Fie ca toți cei care au ridicat mâinile să primească Viața veșnică, fiindcă au făcut o mărturisire publică.

Ei au ridicat mâinile, încălcând legile gravitației.

Au făcut știința să se rușineze, deoarece ea spune că brațele trebuie să atârne în jos. În ei a fost un Duh care i-a împins să ia acea decizie și să învingă legile gravitației. Tu le-ai văzut, Doamne, și ai scris în dreptul numelor lor: „Iertat!” iar păcatele aruncate în Marea Uitării nu vor mai fi amintite niciodată. Ajută-i ca începând de astăzi, să meargă înainte și să Te slujească

pe Tine.

Poate mulți nu au ridicat mâna, dar Te rog să le dai și lor iertarea Ta. Fă ca sfinții să se apropie tot mai mult, Doamne, pentru că cu fiecare zi care trece suntem mai aproape de Casă.

Fii cu noi, Doamne, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Hristos și spre slava Lui. Amin.

- Amin -